

Sivas Madımak Oteli'nin yakılması 1993'te bütün yürekleri yakmıştı. Birkaç gün sonra Başbağlar Katliamı yaşandı,33 kişi katledildi ve hadisenin üstü örtüldü.

O yıl Uğur Mumcu, Cem Ersever, Mehmet Sincar öldürüldü. Turgut Özal, Eşref Bitlis şaibeli bir şekilde öldüler Genel kanaat onların da öldürüldükleri yolunda. 1993 bir kabustu. 1993'ü "Örtülü Darbe" olarak değerlendirenlerin sayısı az değil.

Sivas Davası'ndaki 5 firari için zaman aşımı kararı verildiği gün, Twitter'da tepkiler çığa dönüştü. Sanki 5 firari yakalanıp hapse atılmış olsa Sivas'ta yakılan insanların ahı yerde kalmayacakmış gibi garip bir tavır içine girildi.

Oysa Sivas Davası nedeniyle bütün Sivas halkı hapse atılsa adalet yerini bulmuş olmayacaktı. Çünkü bu olayın gerçek faillerine kimse dokunmamış, dokunamamıştı.

Twitter'a "Sivas Davası'nın soruşturma ve yargılama safhası sorunlu. Zaman sınırlanmalı, yeniden soruşturulmalı" diye bir mesaj attım. Derhal kabul gördü bu mesaj. #SivasYeniden başlıklı kampanyaya dönüştü.

Önce Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, ardından Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Sivas Yangını'nın yeniden soruşturulması, olayda ihmali yahut kastı bulunan kamu görevlilerinin de yargılanması gerektiğini söylediler.

Perşembe günü yazmıştım. O günlerde çıkardığım dergide polis otosu üstüne çömelip polis telsiziyle konuşan sakallı, şalvarlı, sarıklı bir "sivil görevli" fotoğrafını kapağa basıp "Devlet Katliamın Neresinde" diye sormuştum. Bugüne dek, 19 yıldır cevap veren olmadı.

Cevap; Arınç ve Gül'ün talebinde saklı.

Gerçekten 93 Örtülü Darbe teşebbüsleriyle kabusa döndürülmüştü. 28 Şubat'ın öncülü idi. Sivas'ta bir kalkışma provası yapıldı. Aleviler Sünnilere karşı kışkırtıldı. Başbağlar Katliamı ile Sünniler Alevilere karşı kışkırtıldı. Malatya-Elazığ yolunda şehit edilen 33 asker ile Türkçü kesim Kürtlere karşı kışkırtıldı.

PKK-Derin Devlet ilişkisini tespit eden Uğur Mumcu, Eşref Bitlis, Cem Ersever öldürüldü. Kürt Sorunu'nu çözmeye kararlılığını her platformda dile getiren ve somut adımlar atan Cumhurbaşkanı Özal kuşku veren bir ölümle hayata veda etti. Ailesi bugüne kadar hep "öldürüldü" dediler, Özal'ın "maktul" sıfatı toplum vicdanına "merhum" sıfatının önüne geçti.

Postmodern Darbe olarak nitelendirilen 28 Şubat, bu tezgahda dokundu. Sadece iktidardaki Refah-Yol koalisyonu değil, neredeyse toplumun üçte ikisi düşman ilan edildi, topluma esir muamelesi yapıldı.

Kendi milletine karşı "Orduya Sadakat Şerefimizdir" diyerek görülmemiş bir devlet terörü gerçekleştirenler, Anadolu İrfanı'nın 2002 yılında "Muhtar bile olamaz" denilen adamı

Anayasa'yı değiştirecek sandalye sayısı ile iktidara getirmesiyle birlikte, 8 yıl içinde adeta çöplüğe süpürüldüler.

Geriye dönüp bakınca, hiç sevmediğim halde, "keşke" diyesim geliyor.

Keřke partisinin adını Adalet ve Kalkınma koyan Tayyip Erdoğan; bu sıralamaya uysa, Adalet'i Kalkınma'dan önce ele alsaydı ve bugün olacak mı olmayacak mı tedirginliği ile beklediğimiz Sivil Anayasa'yı o gün yapsaydı.

Yapabilseydi eminim bugün Hrant Dink yaşıyor olacaktı.

Yapabilseydi Sivas Davası zaman aşımına uğramayacak, sil baştan ele alınacak, Marař'la, Başbağlar ile birlikte derinliğine soruşturulup gerçek failer ortaya çıkartılacaktı.

Belki duble yollara daha başlanmamış olacaktı. Hala patikalarda seyahat ediyor olacaktık.

Fakat; "Daę ne kadar yüce olsa bir kenarı yol olur" diyen Anadolu insanının göğsüne çöken dağları tuz-buz etmiş olacaktık. Ve daha nice...

Destanlar şairi Niyazi Yıldırım Gençosmanoęlu boşuna haykırmamıştı zamanında:

"Temele tař gecikebilir

Sofraya ař gecikebilir

Devlet'e bař gecikebilir

Adalet gecikmez tez verilmeli”

<http://www.gazetepusula.net>